

Όταν διδάσκεισαι αντί να διδάσκεις...!

[Ορθοδοξία](#) / [Ποιμαντική](#)

Αγαπητοί μου αναγνώστες, πλησιάζουμε σιγά-σιγά προς το τέλος όχι μόνο του Καλοκαιριού, αλλά ενός ακόμη Εκκλησιαστικού έτους. Επομένως και το άρθρο μας, είναι το προτελευταίο, για την φετινή χρονιά, η οποία ομολογουμένως, αν θέλαμε να κάνουμε πρόχειρα έναν πνευματικό απολογισμό, ήταν αρκετά καρποφόρα και πλούσια σε πνευματικές εμπειρίες. Όταν μάλιστα αναλογιστεί κανείς, ότι εντός αυτής, αξιωθήκαμε να συμπληρώσουμε έναν χρόνο, από την στιγμή που αναλάβαμε με τη χειροθεσία μας, την ευθύνη της πνευματικής πατρότητας, για όσους αδελφούς κατέφυγαν ως ώρας στο πετραχήλι μας, αντιλαμβάνεστε ότι ζούμε για εμάς πρωτόγνωρες εμπειρίες.

Εννοείται ότι δεν μπορούμε να πούμε τίποτα, για το περιεχόμενο αυτών των εξομολογήσεων, δεσμευόμαστε απόλυτα από το απόρρητο του μυστηρίου. Αυτό που μπορούμε όμως να αναφέρουμε και θα είναι το θέμα του σημερινού άρθρου μας, είναι η έκπληξη που έχουμε δοκιμάσει σε μερικές περιπτώσεις, όταν διαπιστώνουμε οι όροι να αντιστρέφονται! Αντί να είμαστε αυτοί που υποτίθεται θα οικοδομήσουμε, θα διδάξουμε, θα ποιμάνουμε, θα εμπνεύσουμε και θα κατευθύνουμε τον εξομολογούμενο στο δρόμο και στο θέλημα Του Θεού, βλέπουμε

ότι συμβαίνει το αντίθετο...! Είναι κάποιοι αδελφοί, ίσως μετρημένοι στα δάκτυλα, αλλά υπαρκτοί, που υποκλινόμαστε στην πορεία της ζωής τους, στον προσωπικό τους αγώνα και το μεγαλείο της ψυχής τους, που όχι μόνο μας εμπνέει, αλλά και μας ελέγχει προσωπικά ταυτόχρονα. Διαπιστώνουμε σε απόλυτο βαθμό την ανεπάρκεια μας! Θα θέλαμε να βγάλουμε το πετραχήλι μας πραγματικά και να αλλάξουμε θέση, να το φορέσουμε σε αυτούς.....! Αισθανόμαστε ότι πραγματικά αυτοί, είναι πιο άξιοι να το φορούν, από ότι εμείς! Αυτή την αίσθηση αποκομίζουμε από τέτοιους ανθρώπους και γνωρίζουμε καλά ότι δεν είμαστε μόνο εμείς (από την μεριά των πνευματικών) που το λέμε και το αισθανόμαστε αυτό....!

Σίγουρα λοιπόν η σχέση, μεταξύ πνευματικού και εξομολογούμενου είναι αμφίδρομη και μια σχέση που πάντα έχει μία «τριαδική σταθερή», τη σχέση μας με τον Χριστό και το σώμα Του, την Εκκλησία. Αυτό είναι ο σκοπός μας και η πεμπτουσία του μυστηρίου, η κοινωνία μας μαζί Του, που σημαίνει πορεία σωτηρίας και όχι η προβολή του δικού μας προσώπου και η ουσιαστική αντικατάστασή Του Κυρίου (Γεροντισμός). Όταν όμως διαπιστώνουμε και μερικά χαρίσματα και αρετές σε μερικούς εξομολογούμενους, πραγματικά υποκλινόμαστε και μένουμε εκστατικοί.....!

Είμαστε σίγουροι ότι πολλοί αναγνώστες, που διαβάζουν αυτές τις γραμμές, θα αναρωτιούνται ποια είναι αυτά τα στοιχεία που κάνουν μερικούς εξομολογούμενους τόσο ξεχωριστούς. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούμε με σχολαστικό τρόπο, να τα αναλύσουμε και να υποδείξουμε κάποια συγκεκριμένα στοιχεία, γιατί θα αδικήσουμε όλη την εικόνα αυτού που νοιώθει κανείς, όταν

συναντήσει τέτοιους ανθρώπους. Θα προσπαθήσουμε όμως παρ' όλα, να αναφέρουμε, έστω και κατόπιν οικονομίας, μερικά, για να γίνουμε λίγο πιο συγκεκριμένοι και να απαντήσουμε στην εύλογη απορία που γεννιέται από πολλούς:

α) Συντριβή-Δάκρυα μετανοίας: Δεν μιλάμε για δάκρυα από εγωισμό, συναισθηματικά, κατάθλιψη ή απλά μιας επιφανειακής μεταμέλειας. Μιλάμε για τα δάκρυα εκείνα που είναι δωρεά Του Θεού και σβήνουν κυριολεκτικά τα πάθη και τις αμαρτίες, χωρίς ο εξομολογούμενος σχεδόν να αρθρώσει λέξη! Σαν τον Τελώνη της παραβολής, που δεν ήθελε καν να αντικρίσει τον ουρανό και έπιπτε το στήθος τους, έτσι υπάρχουν και άνθρωποι που πραγματικά μετανοούν με τα καθαρτικά αυτά δάκρυα, που έχουν δοθεί άνωθεν και είναι μακάριοι όσοι τα έχουν αποκτήσει.

β) Συναίσθηση της αμαρτωλότητας χωρίς προσπάθεια δικαιολογίας: Όταν υπάρχουν τέτοιοι εξομολογούμενοι, πραγματικά απολαμβάνουμε το μυστήριο. Άνθρωποι που αναλαμβάνουν την απόλυτη ευθύνη των πράξεών τους, έναντι Του Θεού, του Συνανθρώπου και του ίδιου τους του εαυτού, χωρίς να μασούν τα λόγια τους, να παρουσιάζουν ελαφρυντικά ή δικαιολογίες. Απόλυτα κατασταλαγμένοι για τις αστοχίες τους, αλλά και με απόλυτη εμπιστοσύνη, στην φιλανθρωπία και το έλεος Του Θεού.

γ) Αντικειμενικές δυσκολίες που αναπληρώνονται με αρετές: Υπάρχουν πολλοί αδελφοί εξομολογούμενοι, που έχουν κάποιες ανθρωπίνως αντικειμενικές δυσκολίες. Κάποια αναπηρία, κάποια σοβαρά προβλήματα υγείας, κάποια χηρεία, ορφάνια, παιδιά με ειδικές ικανότητες, πολυτεκνία, οικονομική καταστροφή, φτώχεια, εις βάρους τους συκοφαντίες και αδικίες κ.α., που θα περίμενε κανείς, ότι έχουν όλο «το δίκιο» να μη προσεύχονται, να αισθάνονται αδικημένοι ή εγκαταλειμμένοι και να «γκρινιάζουν» πνευματικά. Όμως διαπιστώνουμε με έκπληξη πως όχι μόνο δε συμβαίνουν αυτά, αλλά καυχώνται και δοξολογούν τον Θεό για ότι τους συμβαίνει...! Προσεύχονται και διακονούν τον συνάνθρωπο περισσότερο και μάλιστα σε βαθμό πολύ περισσότερο, από άλλους ανθρώπους που δεν έχουν τις ίδιες δυσκολίες και δοκιμασίες.

δ) Βαθειά ταπείνωση: Οι άνθρωποι που πραγματικά υλοποιούν τον μακαρισμό του Κυρίου μας: «...μακάριοι οί πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ματθ. 5,3. Το παραθέτουμε και σε μετάφραση «Μακάριοι (ευτυχημένοι) είναι όσοι έχουν ταπεινό φρόνημα και μικρή ιδέα για τον εαυτό τους, γιατί σ' αυτούς ανήκει η Βασιλεία των Ουρανών». Είναι η βάση που κτίζονται όλα τα παραπάνω στοιχεία και οικοδομούνται όλες οι αρετές.

και ε) Θεῖος έρωτας: Αφήσαμε στο τέλος τους ανθρώπους, που κάνουν

πνευματική ζωή, όχι γιατί φοβούνται μη πάνε στη κόλαση, ούτε περιμένοντας μισθό για να πάνε στον παράδεισο, αλλά από πραγματική αγάπη, αυτό που οι Θεοφόροι Πατέρες ονομάζουν «Θείον έρωτα» προς το πρόσωπο Του Χριστού. Ο Χριστός, είναι πραγματικά ο Νυμφίος της ψυχής τους και κάθε πτώση και αμαρτίας τους, εκλαμβάνεται σαν μια προσωπική αθέτηση αυτής της βαθιάς σχέσης και κοινωνίας. Είναι γι αυτούς μια στιγμή απιστίας-προδοσίας, με την έννοια της μοιχείας σε έναν γάμο. Τόσο βαθιά αίσθηση της σχέσης έχουν και τα υψηλά και ευαίσθητα αισθητήρια, της αίσθησης των κλονισμών και συνεπειών που φέρνει η αμαρτία.

Με όλα τα παραπάνω, αγαπητοί μας αναγνώστες, προσπαθήσαμε να δώσουμε έστω και αμυδρώς, μία εικόνα για τους ανθρώπους αυτούς που αξιωθήκαμε να ζήσουμε κάτω από το πετραχήλι μας και θέλαμε στο βαθμό που μας επιτρέπεται να σας κάνουμε κοινωνούς και εσάς. Ευχόμαστε όλοι μας, να είμαστε η ανάλογη ευχάριστη έκπληξη, για τον πνευματικό που επιλέξαμε να μας συνοδεύει στη πνευματική μας ζωή, προς την Βασιλεία των Ουρανών! Αμήν!

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Κιβωτός της Ορθοδοξίας.

<http://bit.ly/2PmMYdR>